

Forslag til folketingsbeslutning

om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel.

Fremsat den 17. december 1975 af *Ritta Ahm (KrF)*, *Chr. Christensen (KrF)*
og *Inger Stilling Pedersen (KrF)*.

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag til ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, således at arbejdsgiverperiodens længde (5 uger) aftrappes på grundlag af antallet af virksomhedens ansatte, at personer med anden dagpengegivende erhvervsindtægt end lønindtægt, herunder medhjælpende hustruer, omfattes af den

almindelige dagpengeordning efter en sygeperiode på 2 uger, at der gives også den hjemmegående husmoder dækning under loven, samt at dagpengeforpligtelsen ved uarbejdsdygtighed, der hidrører fra udøvelsen af idræt, påhviler det offentlige også inden for de første 5 uger.

Bemærkninger til forslaget.

Dagpengeloven, lov nr. 262 af 7. juni 1972, som senest ændret ved lov nr. 285 af 26. juni 1975, har nu virket en tid, og det har vist sig, at lovens 5 ugers regel (arbejdsgiverperioden) virker uhenigtsmæssigt på nogle områder.

Dette gælder inden for det mindre erhvervsliv, idet 5 ugers reglen for en mindre erhvervsdrivende betyder, at denne skal betale dagpenge i 5 uger, hvorved mange ikke har råd til at betale erstatningsarbejdskraft, da dagpengene repræsenterer en stor procentdel af en lille virksomheds lønudgift.

I den situation, vi står i nu med stor arbejdsløshed, ville en nedsættelse af arbejdsgiverperioden efter virksomhedens størrelse virke mere retfærdig og give beskæftigelse til flere. Efter kristeligt folkepartis opfattelse ville merudgiften komme hjem i sparet arbejdsløshedsunderstøttelse.

Et andet område, for hvilket loven virker uretfærdig, er en erhvervsdrivendes eller dennes medhjælpende hustrus sygdom. Man skal da vente i 5 uger, inden man modtager hjælp efter den almindelige dagpengeordning. Ofte må virksomheden antage ekstrahjælp, hvilket er en yderligere byrde, når henses til, at der som anført ikke udbetales dagpenge for den syge.

Det må være retfærdigt at lade den erhvervsdrivende eller dennes medhjælpende hustru være omfattet af den almindelige dagpengeordning efter forløbet af en sygeperiode på 2 uger.

Endvidere er dagpengeloven utilstrækkelig også derved, at den ikke dækker den hjemmegående husmoder, der udfører en samfundsgavnlig og familiebevarende gerning. Her bør det være det offentliges pligt at sikre, at familien også økonomisk kan bevares samlet, ved at husmoderen også kan få dagpenge, evt. på lige fod med medhjælpende hustru, efter 14 dages sygdom, således som ovenfor foreslået.

Der må endelig som et fjerde punkt peges på det tilfælde, at en lønmodtager i sin fritid deltager i idræt og under udøvelsen af denne kommer til skade. Herved påføres arbejdsgiveren en udgift, som ikke synes rimelig.

Det må derfor være retfærdigt, at man, når arbejdsudygtigheden skyldes sportsuheld, overfører dagpengeforpligtelsen til det offentlige fra den første dag. Det offentlige må have mulighed for at få denne udgift dækket af Tipstjenesten, som ugentlig måtte overføre de nødvendige penge til en særlig konto for dagpengeudgifter.